

**INCOGNITO**

Ook verkrijgbaar als e-Book

**DEN HARTOG**

# **INCOGNITO**



Alle personen in 'Incognito' zijn fictief met uitzondering van historische personen. Iedere overeenkomst met andere bestaande personen berust op toeval.

© 2017 Den Hartog  
All rights reserved

Omslagontwerp: Conny Box Fotografie  
Foto achterkant: Petra de Mooij

ISBN/EAN: 978-90-823266-5-9  
NUR 332

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

[www.jankeesdenhartog.com/incognito](http://www.jankeesdenhartog.com/incognito)  
[www.facebook.com/incognitoderoman](http://www.facebook.com/incognitoderoman)

## **Feiten en fictie**

Een roman zonder fictie is geen roman. Een roman zonder feiten is pure fantasie. Incognito is een roman gebaseerd op feiten die gemakkelijk voor fictie aangezien kunnen worden.

Vrijwel alle locaties in dit boek bestaan echt. Alleen de ondergrondse stad onder de Kailasa Tempel in India is mythisch en het Paradijs in Zuid-Frankrijk is verzonnen.

Het Verbond der Aartsengelen is gebaseerd op bekende historische geheime genootschappen. De Nieuwe Orde der Assassijnen is afgeleid van de middeleeuwse Assassijnen.



## Proloog

### Enggistein - Zwitserland

De 24-jarige Cai Fischer was opgewonden. Eerder dit jaar had hij zijn studie securitymanagement met hoge cijfers weten te voltooien. Kort geleden kwam het volgende goede nieuws. De Zwitser kreeg te horen dat hij de basisopleiding aan de Militärakademie in Birmensdorf met succes had afgerond. MILAK, zoals het meestal genoemd werd, was het opleidingscentrum van de Zwitserse krijgsmacht. Deze basistraining was nodig voor de baan waar hij op gesolliciteerd had. Zijn atletische lichaam en lengte van 1,80 hadden hem daar prima bij geholpen. In tegenstelling tot veel van zijn leeftijdsgenoten wist Fischer al op jonge leeftijd wat hij later in zijn leven wilde gaan doen. Zijn jarenlange planning verliep voorspoedig. Hij had zojuist bericht gekregen dat hij aangenomen was en daarom verkeerde hij in een euforische staat. Hij verheugde zich er uitermate op om te beginnen aan zijn baan. Het mocht niet zo zijn, want die dag zou hij sterven.

Zijn ouders waren erg trots op hun zoon die tijdelijk bij hen logeerde in het heuvelachtige Enggistein nabij Bern. Hoewel het nog vroeg was trok zijn vader toch een fles champagne open om te vieren dat hij aangenomen was en over een week al aan de slag kon. Hij hield daarbij een korte speech waarin hij vertelde dat Fischer een vakantie van zijn ouders cadeau kreeg. Hij mocht een week gaan skiën in Zermatt voordat hij door zou reizen naar Italië en aan zijn nieuwe baan zou beginnen.

Het was begin november en er lag al volop sneeuw. Ze hadden een chalet voor hem gehuurd die 's avonds al tot zijn beschikking zou staan. Fischer was ontroerd en sloeg eerst zijn armen om zijn vader heen om daarna zijn moeder stevig te knuffelen. Zijn enige zus was er helaas niet bij.

Nadat de champagne op was pakte hij zijn kleren en de spullen die hij de komende tijd nodig zou hebben bij het skiën en voor de eerste periode in Italië. Hij verdeelde zijn bagage in twee koffers. Ski's zou hij ter plaatse huren. De rit naar Zermatt duurde via de E27 en de E62 onder normale omstandigheden een kleine drie uur. Aan het begin van de middag was hij klaar om te vertrekken. Een lach en een traan liggen in elkaars verlengde. Zijn ouders wisten dat ze hem tenminste een halfjaar niet meer zouden zien. Ze kenden hem daarvoor te goed. Hij zou zich vastbijten in zijn werk en zich niet laten afleiden door familie, vrienden of laat staan een relatie. Dat paste niet in zijn carrièreplanning. Fischer haatte het als zijn moeder huilde bij het afscheid nemen. Haar wangen waren nat van de tranen. Daar raakte hij nooit aan gewend. Hij hield het afscheid daarom altijd zo kort mogelijk.

Rond vier uur kwam hij aan in het lager gelegen Tasch, waar hij zijn oude wagen stalde in een parkeergarage. Zermatt zelf was autovrij en bereikbaar met een shuttletrein die iedere 20 minuten vertrok. Het was nog geen halfvijf toen hij de sleutels van zijn tijdelijk onderkomen oppikte dat in de Hinterdorfstrasse stond net buiten het centrum. Hij kreeg een kaartje mee waarop getekend was hoe hij de korte wandeling moest maken. Het was koud, maar met mooi weer. Bij een kraakheldere hemel lag de Matterhorn imposant op de achtergrond. Fischer ademde de frisse lucht in tot diep in zijn longen. Hij genoot ervan. Het lopen was geen straf.

Er stond een nummer op zijn chalet, wat vaak niet vanzelfsprekend was. De toegang naar de deur was al sneeuwvrij voor hem gemaakt. Hij stak de sleutel in het slot en opende de deur. Binnen deed hij het licht aan en liep een rondje door het huisje. De inrichting was niet zijn smaak, maar het was schoon en netjes.

*Zijn oma zou het ingericht kunnen hebben.*

Hij was net bezig om zijn bagage uit te pakken toen er op de deur geklopt werd. Verrast deed hij open. Er stond een man van ongeveer zijn leeftijd en postuur voor de deur. Nog voor hij iets kon zeggen werd hij door de man met twee handen bij de kraag van zijn trui vastgepakt en hardhandig tegen de grond gesmeten. Fischer probeerde overeind te krabbelen om zich te verdedigen, maar kreeg de kans niet. De man stond boven hem met een dolk in zijn handen. Een moment later werd hij recht in zijn hart gestoken. Met wijd



opengesperde ogen die doelloos naar het plafond bleven staren voelde hij hoe het leven uit hem wegvloeide. Op dit soort verrassingsaanvallen was hij niet getraind bij MILAK.

De man maakte intussen op zijn gemak de dolk schoon en borg hem op. Hij duwde de deur dicht en deed hem op slot om ongestoord zijn gang te kunnen gaan. Van alle kanten maakte hij foto's van Fischer. Daarna nam hij uitgebreid de tijd om de bagage van zijn slachtoffer te doorzoeken. Hij haalde alle persoonlijke spullen er tussenuit en legde deze opzij. Daartussen zat ook de reservering van het chalet. Er verscheen een grijns op zijn gezicht. Een week was meer dan genoeg om Cai Fischer voor altijd te laten verdwijnen.

### **Cairngorms National Park - Schotland**

In de Schotse hooglanden ligt het Cairngorms National Park tussen Inverness, Aberdeen en Perth. Het centrum van dit gebied wordt gevormd door de hoogste en meest massieve bergketen van Groot-Brittannië. Hierin ontspringen de rivieren Dee, Spey en Avon.

De Dee stroomt zo'n 130 kilometer door Royal Deeside. Hij staat bekend als een van de beste rivieren ter wereld om in het voorjaar op zalm te vissen. Dat wist Andrew Gardner als geen ander. Hij was geboren en getogen in dit gebied.

In de loop der jaren had hij een passie ontwikkeld voor vliegvisserij. Als het even kon trok hij zich terug in de natuur om gekleed met lieslaarzen, vliegvest en jas, aangevuld met een goed beschermende zonnebril en een vishoedje in camouflagekleuren, het gevecht aan te gaan met zalmen en forellen. Om zijn kansen op een goede vangst te vergroten zocht hij altijd een stek uit aan de rivier waar zo min mogelijk recreanten kwamen.

Gardner stond een meter of vijf van de kant in het water dat tot aan zijn bovenbenen kwam. Het was half bewolkt en af en toe miezerde het een beetje zoals zo vaak in deze contreien.

*Een prima visweertje.*

Zijn zelf gemaakte kunstvlieg aan zijn aftma zeven hengel had een zalm genoeg weten te verleiden om erop te gaan jagen. Binnen de kortste keren had hij beet en probeerde de vis binnen te halen. Dat vond hij het mooiste onderdeel van het vissen. Hoewel hij zalm heerlijk vond, zette hij de kerngezonde dieren bijna altijd terug.

Gardner had er geen enkel probleem mee om af en toe een vis te doden om op te eten en hij deed dat ook. Maar het terugzetten van de overige vissen die hij ving vond hij getuigen van respect voor de natuur. Bovendien moest de eerste gevangen vis volgens de oncontroleerbare Schotse viswet altijd worden teruggezet. Daar hield hij zich aan.

Het spel met de zalm duurde een paar minuten. Het spartelende beest gaf zich niet zonder slag of stoot gewonnen. Meter voor meter haalde hij de lijn met zijn reel binnen. Zolang de vis het water voelde bleef hij weerstand bieden. Gardner liep langzaam achteruit naar de waterkant. Pas toen de zalm half op het droge lag kon hij hem fatsoenlijk beetpakken. Gekneld tussen zijn borst en zijn arm haalde hij de haak behendig uit zijn bek. Hij schatte zijn gewicht op negen pond. Het uitgeputte beest probeerde eerst nog met zijn staart te slaan, maar bood al snel geen weerstand meer. Gardner hield hem met beide handen goed vast en liep zo terug het water in. Hij liet zijn handen zakken tot de vis geheel onder water was. Bijna liefdevol voelde hij hoe de zalm tussen zijn vingers weer tot leven kwam en wegglipte om razendsnel de vrijheid te zoeken.

Gardner was lang een tevreden man geweest. Met zijn 30 jaar had hij zich ontwikkeld tot een degelijk en betrouwbaar mens. Na zijn middelbare school solliciteerde hij bij het lokale Ballater Police Station en werd daar aangenomen. Hij kreeg zijn opleiding voor de politie aan het Scottish Police College dat gevestigd was in kasteel Tulliallan in Kincardine. Dit lag in een groot park in het centrum van Schotland.

Hoewel de eeuwige vrijgezel Gardner eraan gewend was geraakt om alleen te zijn begon de eenzaamheid de laatste paar jaar aan hem te knagen. Dat was de reden dat hij een tijdje geleden besloten had om zijn leven in de door hem zo geliefde Schotse natuur te gaan verruilen voor dat van het drukke leven in Londen. Daar kon hij een mooie stap maken in zijn loopbaan. Bovendien trof je daar geen handvol vrouwen aan zoals hier, maar een stad vol vrouwen.

Hij kreeg een mooie referentie van de Chief Inspector van het Ballater Police Station. Die stuurde hij mee met zijn brief aan Scotland Yard waarin hij te kennen gaf geïnteresseerd te zijn in een baan bij de Metropolitan Police. Tot zijn verrassing kreeg hij al na enkele dagen een uitnodiging om te praten over een functie bij het

Protection Command. Het interview werd gedaan via een videoconferentie tussen Ballater en Londen. Bij Scotland Yard waren ze enthousiast over hem. Zijn profiel sloot naadloos aan bij dat wat ze opgesteld hadden voor de functie. Dat was 8 weken geleden. Nu was het bijna zo ver. Hij moest zich morgen melden bij het hoofdkwartier in het Curtis Green gebouw aan de Victoria Embankment in Londen.

Na het terugzetten van de zalm bevestigde Gardner een andere kunstvlieg aan de draad van zijn hengel. Deze had gele veren. Hij snapte na al die jaren nog steeds niet waarom zalmen ernaar hapten. Het kon volgens hem niets met eten te maken hebben. Zalm eet namelijk niet meer als hij vanuit zee het zoete water optrekt. Dan teert hij uitsluitend nog op zijn vetreserves. Dat een zalm dan toch hapt naar een kunstvlieg vond hij daarom vreemd en bij gebrek aan een betere verklaring weet hij dit aan agressie van het beest. Met een flinke zwaai wierp hij de kunstvlieg vakkundig een eind verder in het water op de plek die hij in gedachten had.

Zijn humeur werd verpest toen hij zag dat er een eind verderop een tweepersoonskajak de rivier af kwam varen. Dat verstoorde zijn concentratie. Gelukkig was het maar een enkele kajak, terwijl het meestal groepjes waren.

*Dat wordt weer even knikken en vriendelijk zwaaien als het bootje voorbijkwam.*

De kajak kwam langzaam dichterbij. Gardner kon nu goed zien dat er maar een passagier inzat en ook hoe deze eruitzag. Het was een donkerharige man van ongeveer zijn leeftijd. Hij stak zijn hand op toen de boot het meest dichtbij was. De man in de kajak legde zijn peddel weg en stak ook zijn hand op. Gardner had niet in de gaten dat de man iets in zijn hand had. Een ogenblik later vloog er een werpmes op hem af dat hem vol in de borst trof. Een stekende pijn trok door zijn lichaam heen. Verbijsterd stond hij te zwalken op zijn benen. Het water om hem heen begon rood te kleuren. De man stuurde de kajak naar de kant en kwam op hem af. Gardner probeerde wanhopig het mes uit zijn borst te trekken. Terwijl hij dat deed werd hij opnieuw getroffen door een mes dat in zijn rechterzij terecht kwam. De professionele messenwerper stapte uit zijn kajak en wierp onmiddellijk een derde mes dat hem net onder zijn linker-schouder trof. Vervolgens trok hij de kajak half op het droge.

Gardner verloor zijn evenwicht en viel in het ondiepe water. De man die hem wilde vermoorden kwam dreigend dichterbij en ging uiteindelijk wijdbeens over hem heen staan. Er verscheen een vreemde blik in de ogen van de man toen hij een stiletto openknipte en zonder een blijk van emotie Gardners keel in een keer doorsneed. Hij wachtte enkele minuten tot zijn slachtoffer was leeggebloed. Daarna tilde hij het lijk op en zette het achterin de kajak. Hij wist een mooi plekje in de bergen waar het lichaam nooit meer gevonden zou worden. Andrew Gardner was voor altijd een met de ongerepte natuur.

### **New York - U.S.A.**

Dexter Cunningham had geen succes bij de vrouwen die zaterdagavond in april. Naarmate de uren voorbij vlogen voelde hij zijn onrust meer en meer toenemen. Opgegroeid in Brooklyn wist hij al heel jong feilloos hoe hij de East River over moest steken om Gotham te bereiken, want daar gebeurde het. Niet waar hij vandaan kwam.

Sinds enkele jaren huurde hij een klein maar mooi en modern appartement in Harlem. De eens zo beruchte wijk was flink opgeknapt en Cunningham had het er al die jaren uitstekend naar zijn zin gehad. Zelfs nu hij 28 was bleef hij Brooklyn nog steeds een dorp vinden waar je niet dood gevonden wilde worden.

Hij kende het uitgaanscircuit in Manhattan inmiddels op zijn duimpje. Cunningham was een einzelgänger en ging het liefst in zijn eentje op stap. De meeste portiers van de belangrijkste zaken kenden hem. Het was daarom bijna nooit een probleem om ondanks de drukte snel een club binnen te komen. Hij haatte de lange wachtrijen die bijna overal voor de deur stonden. Ze waren zonde van zijn kostbare tijd om te kunnen jagen op de volop beschikbare blondines en brunettes. Hoewel hij de muziek in het merendeel van de discotheken waardeloos vond, waren de vrouwen die hij leuk vond er wel dol op. Dus was hij daar ook vaak te vinden.

Dit zou voorlopig de laatste keer zijn dat hij ieder weekend het bruisende nachtleven van Manhattan in kon duiken. Door zijn aanstaande overplaatsing naar Washington werd dat haast onmogelijk.

Hij had zich voorgenomen om er een memorabele avond van te maken. Dat werd het ook, maar niet voor hem.

Cunningham had een goed voorkomen en een vlotte babbelaar, maar die waren blijkbaar niet voldoende vandaag. Aan het begin van de avond dronk hij af en toe een Lynchburg Lemonade, een frisse cocktail van whiskey met limonade en citroen die hij afwisselde met sodawater. Hij probeerde altijd zo lang mogelijk vrij nuchter te blijven om zijn scoringskans zo hoog mogelijk te houden.

Het was inmiddels drie uur 's nachts en dat stadium was hij bij zijn bezoek aan de vierde club van die avond allang voorbij. In plaats van de relatief lichte cocktails was hij al een uur of twee daarvoor overgestapt op dubbele single malt whisky's en dacht hij in zijn geheel niet meer aan sodawater. Het laatste half uur dat hij in de club aan de 10th Avenue doorbracht was hangend aan de lange bar waar hij nog twee dubbele whisky's naar binnen goot alsof het limonade was. De commerciële house die oorverdovend hard gedraaid werd drong nog nauwelijks tot hem door. Cunningham was helemaal klaar voor die avond.

Nog net niet zwalkend verliet hij de club. Hij hield de eerste taxi aan die aan kwam rijden. Cunningham stapte achterin en noemde de chauffeur zijn adres in Harlem.

Versuft door de alcohol kon hij zijn ogen nog nauwelijks openhouden. Met zijn benen gestrekt op de bank leunde hij tegen de deur van de taxi aan en doezelde weg. De chauffeur reed naar het noorden. De 10th Avenue ging over in de Amsterdam Avenue. Net ten noorden van het Central Park sloeg hij rechtsaf de West 110th Street in richting East Harlem.

Cunningham snurkte af en toe. De chauffeur lachte zachtjes. Dit ging veel makkelijker dan hij had gedacht. Hij reed East Harlem in tot ze bij een afgelegen bouwproject uitkwamen aan de Harlem River. Langzaam reed de taxi het terrein op en werd geparkeerd tussen twee containers. Cunningham sliep en zou nooit meer iets merken.

De chauffeur draaide zich om en gaf hem met een knuppel een flinke klap tegen de zijkant van zijn hoofd waardoor er bloed uit zijn neus begon te sijpelen. Hij stapte uit en maakte de achterdeur open waar Cunningham bewusteloos tegenaan lag en daardoor half uit de taxi viel. De chauffeur greep hem bij zijn armen en sleepte hem naar een

gedeelte van de bouwplaats waar na het weekend een betonnen fundering gestort zou gaan worden.

Eerder die avond had hij in de geëgaliseerde ondergrond een groot gat gegraven. Daar liet hij Cunningham nu in zakken. Hoewel hij zich afvroeg of de man niet al dood was door de klap met de knuppel wilde hij geen enkel risico nemen. Bovendien moest zijn slachtoffer sterven volgens het protocol. Hij haalde een stanleymes tevoorschijn en sneed de polsen van Cunningham door. Aan de manier waarop het bloed eruit spoot zag hij dat de zatlap nog leefde. Toen zijn hartslag langzaam minder werd en het bloeden bijna stopte begon de chauffeur de aarde terug te gooien in het gat en stampte het stevig aan. Vervolgens egaliseerde hij de oppervlakte tot er niet meer te zien was dat er ooit een gat had gezeten. Dexter Cunningham zou het nachtleven van Manhattan nooit meer onveilig maken.

## **Eilat - Israël**

Doron Mizrahi vermaakte zich prima. Hij was een fanatiek duiker. Onderwater was hij helemaal in zijn element. Een van de beste plaatsen om te duiken in Israël is Eilat. Dat ligt rond de kustlijn op het noordelijkste puntje van de Rode Zee aan de Golf van Aqaba. Eilat wordt min of meer ingeklemd tussen de grenzen van Egypte en Jordanië.

Mizrahi kwam hier enkele keren per jaar. Hij woonde in Tel Aviv waar hij ook regelmatig dook aan de noordelijke Mediterrane kust. Deze was grotendeels rotsachtig en had een voor hem nauwelijks interessante vlakke zandbodem. Het onderwaterleven in dat gebied bestond vooral uit octopussen, sponzen, zee-egels, krabben en kleine vissoorten. Hij vond het duiken daar ronduit saai.

In Eilat was de diversiteit vele malen groter. De kust rond Eilat bestond uit grillig gevormde ondiepe onderwaterrotsen en koraalriffen. Deze huisvestten talloze harde en zachte koraalsoorten, sponzen, anemonen en meer dan duizend vissoorten.

Naast de adembenemende onderwatertaferelen had Mizrahi ook een passie voor wrakduiken. Tussen de 12 en 24 meter diepte lag het populaire scheepswrak Satil. Dat was een oud marineschip dat speciaal voor duikers voor de kust tot zinken was gebracht. Hierdoor was het eenvoudig van de kant bereikbaar.

Iedere keer als hij in Eilat kwam bezocht hij het wrak opnieuw. Het werd drukbezocht en was door de beperkte diepte bijzonder in trek bij freedivers. Daarom dook hij altijd 's morgens vroeg als hij de Satil wilde zien. Het bleef iedere keer opnieuw een verrassing wat hij in en om het schip aan zou treffen. Zeker vandaag.

Hij dook nooit alleen. Dat was tegen de regels en je wist nooit wat er kon gebeuren onder water. Zijn buddy voor deze duik had hij ontmoet in de bar van zijn hotel. De meeste gasten hier waren duikers. Als je alleen naar Eilat kwam trof je daarom al snel iemand die ook op zoek was naar een buddy.

De kust lag er nog verlaten bij toen ze net na zonsopkomst via het strand de Rode Zee in gingen. Ze waren ruim op tijd om ongestoord op het wrak te kunnen duiken. De twee mannen zwommen kalm naar de drop off. Daar lieten ze hun trimvesten leeglopen en zakten rustig naar de diepte. Het water was bijzonder helder. Mizrahi schatte het zicht in op minimaal 15 meter. De eerste zonnestralen van die dag drongen door tot diep in de zee, waardoor ze de contouren van het wrak al snel konden ontwaren.

Grote delen van de Satil waren bedekt met zacht koraal. Dat was een belangrijke voedingsbron en schuilplaats voor veel vissoorten. Op het achterste deel van het schip bevonden zich twee machinekamers waar je doorheen kon zwemmen. De boeg was voorzien van een ronde opening waardoor je makkelijk in de aangrenzende kamers kon kijken waar vaak kleine bijlvissen te vinden waren. Mizrahi werd iedere keer opnieuw aangetrokken door de smalle ruimtes en donkere kamers in het schip. Daar vormden tandbaarzen, murenes en koraalduivels het gros van de lokale bevolking. Sommige ruimten in de Satil waren bewust afgesloten omdat die te gevaarlijk waren.

Mizrahi gebaarde dat hij het wrak in wilde gaan. Met zijn lamp aangeknipt in de hand liet hij zich door het ronde gat in de boeg zakken. Zijn buddy volgde hem op korte afstand. Ze zwommen een van de nauwe gangen in waarbij ze goed op moesten passen dat ze niet met hun duikflessen ergens achter bleven hangen of klem kwamen te zitten. Het was een klein doolhof. Mizrahi had verteld dat hij de weg er doorheen goed kende. Dat bleek ook zo te zijn. Behendig nam hij bochten en leek hij door de gangen en kamers te zweven. Zijn buddy was net als hij een ervaren duiker die geen enkele moeite had om hem bij te houden. Hij kende de Satil zelfs

beter dan Mizrahi die met zijn rug naar hem toe zat te kijken hoe een murene zich razendsnel in een kastje terugtrok.

*Dat was een mooi moment!*

Hij pakte zijn duikmes van titanium dat hij aan zijn onderbeen droeg en stak Mizrahi diep in zijn rug. Met een ruk trok hij het mes terug. Een verschrikkelijke pijnscheut trok door Mizrahi heen waardoor hij zijn lamp uit zijn handen liet vallen. Tijd om op de aanval te reageren kreeg hij niet, want het volgende moment voelde hij een arm om zijn nek die zijn ademautomaat uit zijn mond wegtrok en werd zijn keel met het vlijmscherpe duikmes doorgesneden. Hij had in zijn leven vaak over de dood nagedacht. Dat bracht zijn werk nou eenmaal met zich mee. Dat hij zo zou sterven was in geen enkel scenario voorbijgekomen. Mizrahi verdrong en bloedde tegelijkertijd dood. De vissen in het kamertje begonnen druk te zwemmen door het bloed dat zich als een wolk verspreidde.

Een dag eerder had de moordenaar de Satil ook al bezocht om een slot te forceren van een luik dat een van de ruimtes afsloot. Dat was zo onopvallend gedaan dat niemand had gezien dat het kapot was. Hij verwijderde het slot en opende het luik. Hij greep Mizrahi bij de kraag van zijn zwemvest en trok hem mee om de levenloze man door het luik te laten zakken. Toen hij klaar was deed hij het luik dicht en sloot het af met een nieuw slot dat hij uit een zak van zijn trimvest haalde. Het lichaam van Mizrahi zou langzaam oplossen in het zoute water. Dankzij de vele vissen en de krabben in het wrak zou de ontbinding zo'n honderd keer versneld gaan worden. Die konden zich tegoed gaan doen aan de zachtste stukken van zijn gezicht, waardoor zijn oogleden, lippen en oren als eerste verdwenen, gevolgd door zijn ogen, neus en mond. Binnen een dag zou hij onherkenbaar zijn. Doron Mizrahi maakte zijn langste duik ooit en werd een met de voor hem zo vertrouwde onderwaterwereld.

### **Parkfriedhof Marzahn, Berlijn - Duitsland**

De Parkfriedhof Marzahn is de grootste begraafplaats in de wijk Marzahn-Hellersdorf. De natuurlijke vlakten ervan worden gekenmerkt door een bijzonder dichte boomdekking. De hoofdweg begint bij de ingang aan de Wiesenburger Weg 10. Deze weg vormt de rug-gengraat van het rechthoekige stelsel van paden op de begraafplaats.



Dat strekt zich uit van de ingang naar het noorden. Het wordt in het oudere zuidelijke gedeelte door platanen omzoomd en in het noordelijke deel door berken.

De ceremonie voor Andreas Haake werd gehouden in de schaduwrijke zuidelijke helft van de begraafplaats. Hij zou daar zijn laatste rustplaats krijgen onder een oude plataan op een plek die hij zelf had uitgezocht. De overledene was door een ongeneeslijke stofwisselingsziekte maar 33 jaar oud geworden. Matthias Wolff was er kapot van. Haake was van jongs af aan zijn beste vriend geweest. De ziekte openbaarde zich toen ze begin twintig waren. In de jaren erna werd hun vriendschap alleen maar hechter. Wolff beschouwde zichzelf als de persoonlijke verzorger van Haake die bij hem in huis trok. Zijn familie stemde daar mee in en was opgelucht dat ze hem aan de goede zorg van Wolff konden overlaten. Ze konden dat zelf niet aan. Terwijl het lichamelijk verval bij zijn vriend steeds genadelozer toesloeg, probeerden ze er samen het beste van te maken. Ondanks de uitzichtloze situatie en de toenemende pijn lachten ze veel en genoten ze van voetbal, maar op de achtergrond speelde altijd weer de wetenschap dat het nooit meer beter zou worden. Alleen maar slechter. Wolff werkte op wisselende tijden. In het begin was dat geen probleem, maar later had Haake vaker verzorging nodig en de laatste maanden zelfs permanent. Ze kregen in deze periode zoveel mogelijk hulp van familie en twee verpleegkundigen van de thuiszorg.

De fase van acceptatie van zijn onvermijdelijke overlijden had lang geduurd. Dat was pas een maand voor zijn dood. Dat gaf Haake de rust om de regisseur te worden van zijn eigen uitvaart. Hij wilde beslist niet gecremeerd worden. Hij zocht muziek uit voor intermezso's tijdens de ceremonie, bepaalde welke rouwkaart er verstuurd moest worden en schreef zelfs een persoonlijke boodschap die daarin moest komen te staan. Het uitzoeken van de plaats waar hij begraven wilde worden en de kist waarin was erg emotioneel en confronterend. Uiteindelijk had hij zijn plekje gevonden onder de oude plataan. De kist werd er een van mahoniehout.

Zoals vaak bij het overlijden van jonge mensen was er een hoge opkomst van familie, vrienden en kennissen bij de begrafenis. Uit respect voor alles wat hij voor zijn vriend gedaan en betekend had

mocht Wolff tussen de familie staan. Zo was men hem inmiddels gaan beschouwen.

Er stonden drie toespraken op het programma: die van zijn vader, zus en tenslotte Wolff. Na de laatste toespraak werd als ultieme kreet van onverenigbaarheid met zijn lot symbolisch het nummer 'I don't want to miss a thing' van Aerosmith gespeeld, waarbij heel wat tranen de vrije loop kregen.

Haake had als wens dat iedereen na het condoleren van de familie een rode roos op zijn kist zou leggen. Het werd een bloemenzee. De lange rij belangstellenden leek maar niet korter te worden. De meeste mensen kende Wolff niet eens. Hij had een andere studie gevolgd dan Haake. Toch was iedere hand die hij kreeg een troost. Het raakte hem toen hij van een voormalige speler van het voetbalteam van Haake een witte roos kreeg. Nadat iedereen zijn condoleances had overgebracht en Haake de laatste eer had bewezen, bleef Wolff nog even naar de kist staren die nu bedekt was met honderden rozen. Het was goed zo. Hij legde de witte roos bovenop.

*Andreas kon begraven worden.*

In besloten kring werd er in de vroegere stamkroeg van Haake nog een drankje gedronken en kwamen de sterke verhalen over hem los. Wolff was moe. Moe van de afgelopen jaren die heel zwaar waren geweest. De achterblijvers hadden er allemaal begrip voor dat hij het daarom op tijd voor gezien hield en naar huis ging. Zij gingen nog een tijd stug door met het wegdrinken van hun verdriet.

Wolff snakte naar zijn vakantie die hij nu eindelijk kon nemen. De volgende dag zou hij het vliegtuig instappen naar Kreta om daar drie weken flink bij te tanken. Na zijn vakantie moest hij fit genoeg zijn om in de kazerne aan het Treptower Park aan de slag te gaan. Hij had zijn promotie door de omstandigheden een hele tijd uit moeten stellen. Nu voelde hij zich weer vrij om zonder scrupules aan zichzelf te mogen denken. Zijn leven kon verder gaan.

Veel honger had Wolff niet. Hij stopte een diepvriesmaaltijd in de magnetron en tijdens het opwarmen begon hij zijn koffer in te pakken. Rond halftien had hij gegeten, de afwas gedaan en stond zijn koffer klaar. Het was een mooi moment om naar bed te gaan dat akelig verstoord werd door de schelle bel van zijn doorzonwoning.

Wolff zat niet te wachten op bezoek, maar deed de deur in de hal toch open. Het was de man die hem de witte roos had gegeven. Hij

zag de klap met de moker tegen zijn hoofd niet aankomen. De man raakte hem met kracht tegen zijn linkerslaap waardoor hij in een keer buiten westen was en op de grond viel.

De man met de hamer deed de deur op zijn gemak dicht. Hoewel het onwaarschijnlijk was dat Wolff snel bij zou komen bond hij zijn armen en benen toch vast. Geroutineerd doorzocht hij het huis. Al gauw had hij alles gevonden wat hij nodig had.

Het was inmiddels helemaal donker buiten. Wolff was nog steeds bewusteloos. Zijn oude Citroën Berlingo met een dichte achterkant had hij voor de deur geparkeerd. Het liep gesmeerd. Hij liep rustig naar buiten, opende de achterdeur van de bestelwagen en keek om zich heen. De afstand tot de deur was maar een meter of zes. Er was niemand in de buurt en de gordijnen bij de burens waren dicht. Nu moest er snel gehandeld worden. Hij sprintte de hal in, greep Wolff bij zijn oksels beet en sleurde hem de Berlingo in. Alsof er niets gebeurd was sloot hij de achterdeur van de wagen en de deur van het huis. Even later was hij onderweg.

Het lage groene hek dat Parkfriedhof Marzahn scheidde van de Wiesenburger Weg zat op slot. Het was april. Tot mei was de begraafplaats vanaf 6 uur gesloten voor publiek. De parkeerplaats die uren eerder overvol was lag er nu verlaten bij.

De man parkeerde dicht bij het hek. Wolff werd uit de bestelwagen gesleurd. Hij had nog polsslagen, maar lag vermoedelijk in coma. Zijn aanvaller haalde een ambulancebrancard uit zijn wagen die hij over het niet al te hoge hek op de begraafplaats zelf zette. Hetzelfde deed hij met Wolff wat hem de nodige kracht kostte. Daarna klom hij eroverheen, legde zijn slachtoffer op de brancard die hydraulisch omhoog gebracht was en gespte hem vast.

Hij had de brancard een paar uur eerder tijdelijk 'geleend' van het 6 kilometer verder gelegen Unfallkrankenhaus Berlin. Soepel trok hij de brancard in het donker over de paden. Hij wist de weg want hij had deze route die middag al eerder gelopen en die avond nog een keer. Ze kwamen aan bij het graf van Haake. Er stonden een schop en een hark tegen de oude plataan. De man had een paar uur eerder de aarde weggeschept die op de mahoniehouten kist lag. Er was niet veel meer van de rozen over. Die waren tot compost vermengd met de aarde.

Het openen van de kist werd wat moeilijk gemaakt door de diepte waarin hij lag. De man stond wijdbeens gebogen in het gat om het deksel los te maken. Dat ging soepel. Het wassen gezicht van Haake was nauwelijks te zien in het beetje maanlicht dat de bladeren van de plataan doorlieten.

Hij klom uit het graf en trok de brancard met Wolff naar de achterkant van het gat. Daar gespte hij hem los en liet de voorkant van de brancard zakken. Wolff begon langzaam het graf in te glijden. Op het laatst trok de man Wolff er helemaal in en plaatste hem op zijn rug bovenop Haake.

Er was niet veel nodig om het karwei af te maken. Hij haalde een vlijmscherp mes tevoorschijn en stak het recht in Wolffs hart. Zijn lichaam schokte een paar keer heftig tot het in een keer ophield. Hij veegde zijn mes af en stopte het weg. Tevreden staarde de man naar Wolff. Het deksel paste niet meer en er moest extra aarde in de kist, want anders hield hij aarde over. Hij liet het deksel daarom los aan de zijkant in het graf staan terwijl hij het dicht gooide. Nadat hij de aarde aan de oppervlakte aangeharkt had verdween hij met de brancard en het tuingereedschap. Wolff hoefde zijn vriend nooit meer te missen.

## **Chantilly - Frankrijk**

De metaaldetector van Benoit Charpentier begon te piepen. Zijn hart ging altijd sneller kloppen als hij dat geluid hoorde. Zoals meestal was het ook deze keer weer voor niets. Het zoveelste opgespoorde dopje van een bierfles in de bossen van Chantilly verpestte zijn dag niet. Dat hoorde er nou eenmaal bij. Het was juist die enkele keer dat hij wel iets bijzonders vond wat hem gemotiveerd bleef houden.

Charpentier zocht niet naar verloren sieraden of oude munten, hoewel hij die al wel een paar maal gevonden had. Hij vond het veel interessanter om naar kogels, granaatscherven en andere militaria uit de Eerste en Tweede Wereldoorlog te zoeken.

Er was in het verleden veel gebeurd rondom Chantilly dat zo'n 60 kilometer ten noorden van Parijs lag. Het Duitse leger bezette het dorp voor het eerst op 3 september 1914, maar verliet het de volgende dag alweer. De Fransen kwamen pas op 9 september terug. Na de Eerste Slag bij de Marne vestigde generaal Joseph Joffre zijn

hoofdkwartier in Chantilly dankzij de gemakkelijke verbinding per trein naar Parijs. De Duitse strijdkrachten bezetten het op 13 september 1940 opnieuw en deze keer voor een veel langere periode. Het militaire commando nam het Hôtel du Grand Condé jarenlang in beslag. In de omgeving vonden regelmatig executies plaats van voornamelijk Franse verzetsstrijders. Chantilly werd pas bevrijd door Amerikaanse tanks op 31 augustus 1944. De 8th Air Force installeerde zich hierna op zijn beurt in het Hôtel du Grand Condé. Deze gebeurtenissen hadden allemaal hun sporen achtergelaten.

Charpentier bracht zijn jeugd door met zijn familie in Goussainville, een plaats die tegenwoordig grensde aan vliegveld Charles de Gaulle. Daar woonde ook zijn opa die hem de mooiste, maar ook de meest verschrikkelijke verhalen over de Tweede Wereldoorlog vertelde. Van hem kreeg hij op zijn achtste verjaardag zijn eerste metaaldetector. Dat was op afstand het mooiste cadeau dat hij ooit van iemand gekregen had. Onafscheidelijk van zijn apparaat bracht hij de vrije tijd in zijn tienerjaren bijna geheel door met urenlang lopen en speuren door weilanden en bossen.

Het kasteel van Chantilly is omgeven door een park van 115 hectare. Dat was het favoriete jachtterrein van Charpentier. Hij woonde in Parijs en vond het heerlijk om de drukke stad op zijn tijd te ontvluchten. Zelfs al was het druilerig weer zoals vandaag. Je kon er soms uren dwalen zonder iemand tegen te komen.

Hij was nu 25 jaar en had kortgeleden zijn derde detector gekocht. Dat was een geavanceerde die verschillende metaalsoorten kon onderscheiden. Hierdoor kon hij gericht zoeken. Zo was het mogelijk om uit te schakelen dat hij ijzer aangaf. Het was voor hem een manier om alles om zich heen te vergeten en volledig te ontspannen. Of hij nou iets gevonden had of niet, zijn hoofd was aan het eind van zo'n dag helemaal leeg.

Het kwam sporadisch voor dat hij in dit gebied een andere speurder met een metaaldetector tegen het lijf liep. Hij knoopte graag een gesprek met hen aan, want dat waren zielsverwanten die begrepen waar zijn passie vandaan kwam. Het was vaak verrassend wat de ander door de jaren heen aan militaria uit de grond had weten te halen. Dat varieerde van onderdelen van tanks en jachtvliegtuigen tot zware bommen die nog op scherp stonden. Sommigen wilden niet

zeggen waar ze hun vondsten gedaan hadden omdat ze verwachtten dat er nog meer te vinden was.

Tussen enkele oude eiken stond een jonge man met een koptelefoon op geconcentreerd te staren naar de meter van zijn metaaldetector. Het was een draadloos model dat Charpentier al op een afstand herkende. Hij liep langzaam in zijn richting en stak joviaal een hand op. De man liet alleen door een kort knikje in zijn richting blijken dat hij hem had gezien. De lauwe reactie was typerend voor iemand die dacht dat hij op het punt stond om iets te vinden. Nieuwsgierig en geïnteresseerd kwam Charpentier naast hem staan. Hij kon niet goed zien wat de meter aangaf. De man bleef de zoekschijf op een bepaalde plaats houden. De bodem was daar bedekt met oude bladeren en sprokkelhout. Hij zette zijn koptelefoon af, legde de metaaldetector op de grond en grijnsde.

‘Ik heb gevonden wat ik wilde,’ zei hij terwijl hij voorover bukte en tussen de bladeren begon te voelen.

‘Het ligt niet diep,’ zei Charpentier.

‘Dat klopt, want ik heb het er zelf neergelegd.’

Charpentier keek hem vragend aan. Dat veranderde abrupt, want het volgende moment stond hij als verstijfd. De man kwam met een ruk overeind met een hakmes in zijn hand waarmee hij uithaalde naar de nek van Charpentier. Die ontweek het mes nog net op tijd door de steel van zijn detector met twee handen voor zich uit te steken. De man vloekte. Zijn verrassingsaanval was mislukt. Hij schopte tegen een hand van Charpentier aan die hierdoor een kant van de detector losliet en achteruitdeinsde.

Charpentier probeerde de man in zijn wanhoop met de zoekschijf tegen zijn hoofd te slaan, maar hij kon met een hand niet genoeg kracht zetten. De man greep de zoekschijf uit de lucht nog voordat hij zijn hoofd kon raken en gaf er een ruk aan waardoor Charpentier naar voren getrokken werd. Opnieuw haalde hij uit met zijn hakmes waarmee hij deze keer een flinke snee in de wang van Charpentier veroorzaakte. Die schreeuwde het uit van de pijn en greep met twee handen naar zijn wang.

De man was nu niet meer te stoppen. Hij plantte het hakmes in de buik van zijn slachtoffer en trok het er schuin uit om zoveel mogelijk letsel aan te richten. Charpentier bloedde hevig terwijl hij door zijn

benen zakte. Hij beseftte nauwelijks wat hem overkwam toen het hakmes zijn keel spleet. Even later was hij dood.

De man hakte zijn lichaam in stukken die hij in grote zakken deed. Hij sjouwde ze naar een afgelegen zijweg van de D924A waar een vuilniswagen geparkeerd stond. Hij gooide de zakken achterin de wagen en liet het maalmechanisme zijn werk doen. Zodra alle zakken verdwenen waren haalde de man de beide metaaldetectors op en vertrok. Het miezerde. Later op de dag werd er flink wat regen verwacht waardoor het bloed wat er lag spoedig weggespoeld zou worden. Terwijl hij met de vuilniswagen richting Parijs reed werden de gemalen resten van het lijk samengeperst met resten van eerder opgehaald huisvuil. Charpentier was met geen enkele detector meer te vinden.





# Deel 1



## **St. John - Amerikaanse Maagdeneilanden**

*Enkele jaren later*

Met een veel hogere snelheid dan toegestaan reed David Cooper over de Route 20 in het noordwesten van St. John. Hij had een gele Jeep Wrangler gehuurd en hij had haast. Naast hem zat Jane Hunter languit onderuit gezakt terwijl ze plagend met haar linkerhand over zijn kruis wreef.

‘Hou op! Je maakt me gek!’ zei Cooper licht hijgend terwijl hij nog iets meer gas gaf. ‘We zijn er bijna.’

Jane lachte. Haar lange blonde haar wapperde in de wind. Ze kon hem nauwelijks verstaan, maar ze wist precies wat hij bedoelde. Cooper was niet haar eigen vriend. Hij was hier op vakantie en ze had hem ontmoet in het hotel waar zij werkte als receptioniste. Bij het inchecken sloeg de vonk meteen over. Coopers vrouw, Olivia, had niets in de gaten gehad. Terwijl hij de formaliteiten met Jane regelde, zat zij te genieten van een welkomstcocktail in de koele lobby. Naast de plastic kaartjes waarmee de deur van hun hotelkamer geopend konden worden, kreeg Cooper ook nog een ander kaartje waar haar telefoonnummer opgeschreven stond. ‘Voor als je de specialiteit van het hotel wil...’ zei ze met een ondeugende glimlach. Ze deed haar achternaam eer aan.

De volgende dag was het al prijs. Cooper had de hele nacht liggen woelen en weet dat aan de warmte. Dat was althans zijn verklaring naar Olivia toe die hij met zijn gedraai een tijd lang uit haar slaap gehouden had. In werkelijkheid spookte het gezicht van Jane constant door zijn hoofd.

*Ze had het er wel erg dik bovenop gelegd.*

Omdat hij toch niet meer kon slapen stond hij vroeg op. Even na zeven uur was hij gedoucht en aangekleed. Zachtjes trok hij de deur van hun kamer achter zich dicht om een krant te gaan kopen. Omdat het nog vroeg was kwam de thermometer nog niet boven de 25

graden uit. Dat vond hij het aangenaamste moment van de dag. Alles om hem heen rook fris en het was nog niet benauwd. Of het nou bewust of onbewust was wist hij niet, maar hij liep op weg naar het winkeltje waar ze kranten verkochten onnodig langs de receptie en zag dat Jane weer aan het werk was. Ze stond alleen achter de balie. Haar opgewekte ‘Goedemorgen David. Je bent er vroeg bij,’ was het laatste zetje dat hij nodig had om iets met haar af te spreken. Ook nu draaide ze er niet omheen. ‘Ik heb dienst tot twee uur vanmiddag. Na die tijd sta ik geheel tot jouw beschikking.’

Weer die onweerstaanbare glimlach die van oor tot oor leek te lopen. Hij had dit nog nooit bij iemand meegemaakt. Hij werd ongegeneerd versierd door een buitengewoon aantrekkelijke vrouw die bovendien wist dat hij getrouwd was. Hij schatte haar rond de dertig. Zonder over de consequenties na te denken sprak hij na haar dienst met haar af. Hij had nog tijd genoeg om de een of andere smoes te verzinnen waardoor hij in zijn eentje een tijdje weg zou kunnen. Dat ging zelfs makkelijker dan hij verwacht had. Zijn gewoel van die nacht had nu een positieve bijkomstigheid. Olivia was moe en wilde die dag alleen maar aan het strand liggen. Ze wist dat hij er niet van hield om dat uren achter elkaar te doen en ze vond het daarom prima dat hij in zijn eentje een stuk zou gaan rijden over het eiland.

‘Dan kun jij de leuke plekken vast verkennen,’ zei ze zelfs.

*Nou die leuke plekken ging hij zeker verkennen!*

In een reisgids over St. John had Cooper gelezen dat het nabijgelegen Oppenheimer Beach een mooi, maar tamelijk verlaten strand was zonder faciliteiten. Precies de plek die hij in gedachten had om met Jane naar toe te gaan. Klokslag twee uur stond ze net voorbij de ingang van het hotel op hem te wachten. ‘Wat een mooie Jeep heb je gehoord,’ zei ze terwijl ze zichzelf in de jeep naar binnen trok. Ze gaf hem drie zoenen waarvan de laatste een stevige op zijn mond was. Hij voelde het puntje van haar tong tegen zijn tanden aan duwen. Cooper smolt en gaf gas. Ze hadden geen tijd te verliezen.

Net voorbij Hawksnest Bay zagen ze de afslag naar Oppenheimer Beach. Jane haalde haar hand van zijn kruis af. Ze reden nog een klein stuk door tot ze bij een vervallen metalen hek aankwamen waar de naam van het strand ooit in aangebracht was. Alleen de letters BE CH waren nog intact. OPPENHEIMER en de A waren volledig weggeroest. Er zat een deur in het hek die openstond. Ze wisten niet hoe

snel ze moesten parkeren en de auto uit te komen. Giechelend greep ze hem bij zijn hand en trok hem rennend mee door de deur in het hek. Erachter lag een pad naar het strand dat ze na een paar minuten bereikten. Hoewel het maar een smalle strook zand was, zag het er idyllisch uit zoals het grensde aan de weelderige vegetatie die bestond uit meer dan achthonderd verschillende bomen en planten met aan de andere kant de turkoois blauwe oceaan. Het rook er zoet en zout tegelijk. Een groep zeldzame Bay Rum Trees perfectioneerden het paradijselijke plaatje. Maar het mooiste was dat ze helemaal alleen op het strand waren. Jane had een groot badlaken van het hotel meegenomen. ‘Een slimme meid is op alles voorbereid,’ had ze lachend in de auto gezegd toen ze het aan hem liet zien. Ze spreidde het uit op de grond.

‘Ik hou niet zo van zand tussen mijn billen.’

Cooper moest lachen. ‘Daar kan ik ook niet mee thuis komen, vrees ik.’

Twee tellen later lagen ze nog geheel aangekleed hartstochtelijk te zoenen op het badlaken. Ze kreunde zachtjes toen hij zijn hand onder haar T-shirt liet glijden. Ze droeg geen beha. Zachtjes begon hij haar borsten te masseren en voelde hij hoe haar tepels hard werden. Ze duwde zijn hand weg en trok haar T-shirt uit.

‘Dit gaat makkelijker,’ zei ze zachtjes terwijl ze ook zijn T-shirt over zijn hoofd begon te trekken.

‘Dan doe ik mijn broek ook maar uit,’ zei Cooper met een grote grijns om de daad bij het woord te voegen. Toen ze zich weer op het badlaken vleiden waren ze allebei naakt.

*Jezus, wat was ze lekker!*

Haar zoete geur drong zich als een exclusief parfum aan hem op. Hij zuchtte en begon haar weer te zoenen. Zijn handen gleden langzaam over haar hele lichaam heen terwijl zij tegen hem aan kronkelde en hem met haar nagels over zijn rug kriebelde. Ze lagen met gesloten ogen naast elkaar om nog intenser van hun strelingen te kunnen genieten.

‘Nu maak je me pas echt gek!’ hijgde Cooper toen ze voorzichtig zijn ballen begon te masseren.

‘Neem me! Nu!’ zei ze hees.

*Hoeho voorspel?*

Door passie overmand drong hij moeiteloos bij haar binnen. Ritmisch bewogen ze van elkaar af en naar elkaar toe. Bij iedere stoot raakten hun schaambotten elkaar gevoelig. Die zouden snel beurs aanvoelen. Door hun animale driften merkten ze dat niet eens. Hun bewegingen werden steeds sneller. Jane kwam als eerste klaar. Ze kromde haar rug en slaakte met wijd opengesperde ogen een paar hoge kreten. Cooper had niet veel langer nodig en was een paar seconden volledig van de wereld toen hij voelde hoe zijn onderlijf explodeerde.

Diep ademend lagen ze op hun rug naast elkaar en staarden ze doelloos in de lucht. Dit was geen seks voortgekomen uit liefde, maar onvermijdelijke seks puur ontstaan door een onweerstaanbare aantrekkingskracht tussen twee mensen. Seks die ook veel te snel voorbij was. Terwijl ze nog na lagen te genieten keken ze elkaar zwiingend aan en draaiden ze zich op hun zij met hun gezichten weer naar elkaar toe. Ze hadden geen woorden nodig om de volgende stap te zetten. Alsof ze elkaars gedachten konden lezen staken ze beiden hun armen uit om de ander dichter naar zich toe te trekken. Hun lippen zochten elkaar weer op toen Jane haar hoofd terugtrok en haar oren spitste. Cooper keek verbaasd.

‘Is er wat?’ vroeg hij fronsend.

‘Stil eens. Ik dacht dat ik wat hoorde,’ fluisterde ze.

Cooper ging overeind zitten.

*Wat een anticlimax!*

Hij luisterde goed en hoorde zacht gekerm dat uit de verte leek te komen.

‘Hoor je het ook?’ vroeg Jane.

‘Ja, maar het is niet dichtbij. Ik weet niet wat het is. Misschien moeten we het negeren. Het kan ook een beest zijn dat gewond is. Die kunnen best gevaarlijk zijn,’ zei hij tegen beter weten in.

‘Nee, dat gaat me te ver. Het klinkt meer als iemand die hulp nodig heeft. We moeten gaan kijken waar dat geluid vandaan komt.’

Cooper raakte in paniek. ‘Wacht even. Ik ben hier met jou en dat mag niet uitkomen. Als mijn vrouw erachter komt kan ik meteen mijn koffers pakken.’ Deze wending van zijn avontuurtje zat hem helemaal niet lekker.

‘Natuurlijk snap ik je dilemma. Maar wat kan er gebeuren? Als je het prettiger vindt zal ik eerst alleen gaan kijken. Het zal allemaal wel meevallen.’

Ze stond op en begon zich gehaast aan te kleden. Cooper deed hetzelfde. Het gekerm bleef intussen aanhouden en leek met de seconde erger te worden.

‘Ik ga kijken. Blijf hier op me wachten.’

Jane nam dezelfde weg terug. Ze probeerde te lokaliseren waar het geluid precies vandaan kwam. Het gekerm werd steeds luider. Toen ze na een paar minuten het gevoel had dat het geluid pal rechts van haar vandaan kwam, ging ze van het pad af en begon ze zich een weg tussen de struiken door te banen. Tot haar opluchting was dit gedeelte niet dicht begroeid. Af en toe stond ze even stil om te luisteren.

De bron was nu heel dichtbij en ze was er honderd procent van overtuigd dat het gekerm van een mens afkomstig was. Het klonk angstaanjagend en ging door merg en been. Haar hart begon sneller te kloppen. Ze begon opeens bang te worden voor wat ze aan zou treffen. Even twijfelde ze of ze niet beter om kon keren, maar het geluid bleef haar als een magneet aantrekken. Ze duwde een paar takken opzij. Ineens zag ze een man op een open plek in een plas bloed liggen. Naast de man lagen in een kuil zijn voeten die op een afgrijselijke manier van zijn benen afgehakt waren. Ze slaakte een kreet van afschuw en moest spontaan overgeven.

Cooper sprong abrupt op toen hij haar kreet hoorde.

*Verdomme! Wat is er aan de hand?*

‘Jane!’

‘David, kom helpen!’ hoorde hij ergens in de verte.

Hij was al onderweg. Jane bleef zijn naam regelmatig roepen zodat hij haar makkelijk kon vinden. De zwaargewonde man was buiten bewustzijn en reageerde nergens op. Vol walging scheurde Jane het overhemd van de man af en maakte er repen van. Zo goed en zo kwaad als het ging verbond ze de stompen van de man om het bloeden te stelpen. Ze vreesde dat het al te laat voor hem was door al zijn bloedverlies, maar dit was alles wat ze kon doen. *Waar bleef David toch? Ze riep hem voor de zoveelste keer. Hij had hier toch allang kunnen zijn.*

Plotseling werd alles zwart voor haar ogen en viel ze bewusteloos op haar zij.

‘David is even een dutje aan het doen. Net als jij schoonheid,’ zei de man die haar met een harde klap tegen haar hoofd in een keer geveld had. Hij was geheel in het zwart gekleed, had een gemiddeld postuur en een gezicht met Arabische trekken. Hij legde Jane op haar rug met haar armen gestrekt boven haar hoofd.

*Verkeerde tijd op de verkeerde plek, jongedame.*

De man bracht een bijl met een lange steel boven zijn hoofd. De blik in zijn ogen werd donker toen hij met al zijn kracht de linkerhand van Jane afhakte. Ondanks dat ze buiten bewustzijn was schreeuwde ze het uit. De man zette een voet op haar rechterarm en liet de bijl ook haar andere hand van haar arm scheiden. De slagaderlijke bloedingen zouden haar snel uit haar lijden verlossen. Hij pakte beide handen op en gooide ze bij de voeten van de man in de kuil. Hij veegde zijn handen die onder het bloed zaten schoon aan zijn broek.

*Dat krijg je ervan. De een wilde de benen nemen en de ander had met haar tengels van hem af moeten blijven. Nu was David aan de beurt.*

Cooper lag nog geen honderd meter verder op de grond. Het verschrikkelijke gekrijs van Jane drong als eerste geluid tot hem door toen hij weer bij zijn positieven kwam. Hij wist niet wat er gebeurd was, maar de pijn bij zijn slaap verraadde dat hij daar hard door iets geraakt was. Het jammerlijke gekrijs van Jane hield aan. Hij huiverde. Dit was een nachtmerrie! Hij werd ineens verschrikkelijk bang. In het dagelijkse leven was hij geen held en hij kreeg sterk de drang om ervandoor te gaan.

*Was hij echt zo laf dat hij Jane hier alleen zou achterlaten?*

Over zijn slaap wrijvend stond hij op en keek in de richting van het gekrijs. Ineens zag hij de man met de met bloed besmeurde bijl. Hij kwam zijn richting op! Hij verstijfde een moment om het daarna meteen op een lopen te zetten. Hij moest hier weg. Er zat een psychopaat achter hem aan!

De man achtervolgde hem rennend en leek hem goed bij te kunnen houden. Cooper vloog tussen de takken en de bosjes door naar het pad dat naar de auto leidde. Lijkbleek keek hij af en toe achterom om te zien of zijn achtervolger dichterbij kwam. Tot zijn schrik was dat



zeker het geval. Hij kon zelfs horen hoe het hijgen van de man steeds luider werd. Hij was niet snel genoeg. Langzaam maar zeker werd de afstand steeds kleiner tussen hen.

*Zou hij de auto halen?*

Hij keek niet meer om en probeerde nog een beetje te versnellen. Het was alles of niets! Hij hoorde de man zuigend zijn naam roepen.

‘David! David, help me!’

Die klootzak probeerde hem te intimideren! Hij slikte en hoorde hoe de voetstappen steeds dichterbij kwamen. Zijn hart begon in zijn keel te bonken.

*Dit gaat fout! Of misschien toch niet...*

Daar was het hek! Dat gaf hem net dat beetje extra adrenaline wat hij nodig had. Hij rende door de deur heen en als een bezetene legde hij de laatste meters naar de Jeep af.

*De sleutels!*

Al rennend voelde hij in zijn broekzak. Ze zaten er gelukkig nog in. De man was nu ook door het hek. Vervaarlijk zwaaide hij met zijn bijl. Cooper smeedt de deur van de Jeep open en sprong er atletisch in. De man was nu nog maar een meter of 25 van hem af en kwam snel dichterbij. De Jeep startte moeiteloos. Cooper zette hem zo lomp in zijn achteruit dat alle tandwielen van de versnellingsbak knarsten. Door de voorruit zag hij dat de man naast een bijl ook een pakketje onder zijn arm bij zich hield. Zijn gezicht was onduidelijk. De man stopte met lopen. Cooper had nu genoeg afstand gewonnen om de auto veilig te kunnen keren en reed daarna richting Route 20. Hij werd niet meer achtervolgd. Toen dat besef tot hem doordrong barstte hij achter het stuur in snikken uit.

*Dit is de slechtste dag van mijn leven.*

De volgende morgen werd Cooper al vroeg badend in het zweet wakker. Onmiddellijk beseftte hij dat wat er gebeurd was geen droom was geweest. Een nacht slapen kon de sporen van de vorige dag niet uitwissen.

Nadat hij aan het eind van de middag in het hotel aangekomen was, had hij eerst een lange douche genomen en was vervolgens naar het strand gegaan. Daar lag Olivia nog altijd te genieten in de zon en van de cocktails, die hard aangekomen waren. Ze nuttigden een kleine maaltijd en gingen op tijd naar bed. Dankzij haar vermoeidheid en de

verraderlijke drankjes had Olivia weinig van het gebrek aan gemoedsrust bij Cooper gemerkt. Hij was blij dat ze vroeg gingen slapen.

Zodra hij wakker was sprong hij onder de douche om het angstzweet af te spoelen. Dat deed hem goed. Net als de vorige dag verliet hij de kamer stilletjes om een krant te gaan kopen. Opnieuw liep hij langs de receptie, maar Jane stond er niet. Wel een man die hij nog niet eerder had gezien. Het kon zijn dat ze die dag geen vroege dienst had, maar dat lag niet erg voor de hand. Inwendig vloekte hij. Hij hield zichzelf voor de gek. Hij dacht aan de man met de bijl die hij op het nippertje achter zich had kunnen laten. De gedachte aan wat die smeerlap met Jane gedaan zou kunnen hebben kon hij niet verdragen. Hij nam diep adem en liep rustig door.

Cooper vroeg zich af of anderen hem met Jane gezien hadden. Hij kon zich niet herinneren of er iemand in de buurt was geweest toen ze bij hem instapte voor het hotel. Hij had alleen oog voor haar gehad. Onderweg naar Oppenheimer Beach kon bijna niemand hen gezien hebben. Maar toch... Het gevoel dat hij de situatie niet in de hand had maakte hem verschrikkelijk onzeker. Hij had wel vaker slippertjes gemaakt de afgelopen jaren, maar die had hij altijd keurig verborgen weten te houden voor Olivia en hadden niet veel voorgesteld. Dit slippertje was van een ander kaliber en spande de kroon. Zwiggend kocht hij een krant en liep terug langs de receptie. Hij moest weten of Jane eigenlijk dienst had.

‘Nee, mijn collega is vanmorgen helaas niet op komen dagen,’ zei een norse man zonder op te kijken. Hij droeg een badge met ‘front-officemanager’ op zijn witte overhemd. Cooper vermoedde dat hij uit zijn bed gebeld was om de taken van Jane over te nemen. Anders kon hij zijn slechte humeur niet verklaren.

*Jane is niet op komen dagen!*

Al was het zeer onwaarschijnlijk, hij had ergens de ijdele hoop dat Jane toch nog op eigen houtje weggekomen was van Oppenheimer Beach. Dit was een waardeloze boodschap. Het geheim dat hij meedroeg voelde nu helemaal aan als een loden last.

Tijden het ontbijt stelde Olivia voor om eerst een paar uurtjes op het strand door te brengen en daarna samen het eiland te verkennen. Cooper vond het prima wat ze allemaal voorstelde. Het viel niet mee om zijn gedachten erbij te houden. Hij moest zijn uiterste best doen

om een geanimeerd gesprek met haar te hebben en ontspannen over te komen. Hij vertelde dat hij de vorige dag een rondje over het eiland had gemaakt en dat het zeker de moeite waard was om dat nog een keer te doen. Zo groot was St. John niet en er waren meer dan genoeg mooie plekken om even te stoppen. Op het strand kon hij zich op het tripje voorbereiden.

‘Maak je geen zorgen. Je krijgt straks je Kodak-momenten, Olivia,’ zei hij droog. Ze moest er niet om lachen.

Een uurtje of vijf later reden ze met de Jeep rustig door de groene heuvels. Hun hotel lag in Cruz Bay aan het einde van de Route 20 die Cooper nu meed als de hel. Hij had de wat zuidelijker gelegen Route 10 genomen die dwars over het eiland liep.

Ze hingen een paar uur de toerist uit. Olivia leek alles te fotograferen wat maar los of vast zat. Cooper vond het vreselijk als ze vroeg of hij weer voor een landschap of iets anders wou poseren. De spontaniteit was ver te zoeken op de foto’s. Beter te veel dan te weinig kiekjes moest ze daarom gedacht hebben. Ze eindigden bij winkelcentrum Mongoose Junction.

Na een tijdje langs de winkels geslenterd te hebben was het tijd voor een drankje. The Tap Room zag er uitnodigend uit met zijn koloniale stijl en Cooper bestelde aan de bar twee Tropical Mango biertjes van het fust hoewel hij meer trek had in een dubbele whisky.

Het viel hem op dat de mensen om hem heen allemaal gefocust waren op het beeldscherm dat links achter de bar aan de muur hing. Hij verstijfde! Op het lokale nieuwsprogramma van TV 2 werd een woordvoerder van de politie van St. John geïnterviewd over een dubbele moord. De slachtoffers waren de 75-jarige Nelson Deaver en de 31-jarige Jane Hunter.

Cooper trok lijkbleek weg toen hij een foto van haar op de plaats delict zag. Beiden waren volgens de autoriteiten bezweken aan ernstige verwondingen die ze hadden opgelopen. Van de man waren de voeten afgehakt en van de vrouw de handen. De relatie tussen de twee slachtoffers was voorlopig een groot raadsel voor de politie.

Ze waren ‘s morgens gevonden door een man die zijn hond daar iedere ochtend uitliet. De moorden waren gepleegd precies op de plaats waar het voormalige huis van Robert Oppenheimer gestaan had tot het jaren geleden door een orkaan verwoest werd. De

slachtoffers waren door de moordenaar afgedekt met een groot wit badlaken.

*Dat was het badlaken dat Jane uit het hotel had meegenomen!*

De woordvoerder benadrukte dat de dader een psychisch gestoorde man moest zijn die zijn slachtoffers op een gruwelijke manier verminkte. Uit forensisch onderzoek was bovendien gebleken dat het vrouwelijke slachtoffer eerst verkracht was voordat zij vermoord werd. Op dit moment werd het DNA-profiel van de dader vastgesteld door analyse van sperma dat in en op het lichaam van de vrouw aangetroffen was. Hij deed een dringende oproep aan de bevolking van St. John om zich zo snel mogelijk bij de politie te melden als men meende ook maar iets gezien of gehoord te hebben wat met dit afschuwelijke misdrijf in verband kon worden gebracht.

Overwogen werd om de mannelijke bevolking van St. John te verzoeken om vrijwillig aan een DNA-onderzoek mee te werken. De interviewer stelde daar kritische kanttekeningen bij omdat het op St. John wemelde van de toeristen die er kort logeerden en de bezoekers van de cruiseschepen die bijna dagelijks aanmeerden en dezelfde dag weer vertrokken. De dader kon het eiland daarom allang verlaten hebben en dan had zo'n uitgebreid DNA-onderzoek weinig zin. Dit beaamde de woordvoerder, maar hij wilde niets uitsluiten wat in het belang van het onderzoek gedaan kon worden om de dader op te sporen.

Deze levensgevaarlijke man moest van straat gehaald worden. Dit was het ergste misdrijf in de moderne geschiedenis van St. John en ze zouden niet rusten voordat het opgelost was. Cooper werd misselijk toen alle woorden goed tot hem doordrongen.

*Oh mijn god! Ze zullen denken dat hij de dader was!*

Hij begon te hyperventileren en moest moeite doen om niet flauw te vallen. Zijn gezicht werd bleek.

‘Wat is er David,’ vroeg Olivia bezorgd die in de gaten had dat het niet goed met hem ging.

‘Ik heb last van de warmte, denk ik,’ zei hij hijgend door zijn onregelmatige ademhaling.

‘Ga even zitten. Ik reken wel af.’

Hij strompelde naar een stoel om zich daar verloren in te laten vallen. *Wat een drama!*

‘Hier drink wat,’ zei Olivia toen ze terugkwam met de twee speciale biertjes. ‘Daar knap je vast van op.’

Een paar slokken hielpen hem om zijn ademhaling weer onder controle te krijgen en hij kreeg zelfs weer wat kleur in zijn gezicht.

‘Als je maar niet ziek wordt, lieverd. Dat zou onze vakantie mooi verpesten.’

Cooper keek haar met een flauw lachje aan. ‘Dat zal wel meevallen. Ik voel me alweer een stuk beter.’

In zijn hoofd probeerde hij alle feiten op een rijtje te krijgen. Hij vroeg zich af of hij zich niet beter kon melden bij de politie, maar dan moest hij alles opbiechten aan Olivia. Hij kon ook proberen te doen alsof er niets gebeurd was en hopen dat niemand hem met Jane in verband kon brengen. Dat was zichzelf voor de gek houden. Wie weet had ze wel tegen een vriendin gezegd dat ze een afspraak met hem had. Of erger nog, via de sociale media. Het kon ook zijn dat ze zelf een vriend had die niets van haar escapade af mocht weten.

Hij beseftte dat ze eigenlijk een volslagen onbekende voor hem was van wie hij helemaal niets wist. Hij had zich laten leiden door lust en daardoor zat hij nu met een loodzware last.

*Stommeling!*

Hij besloot om voorlopig zijn mond dicht te houden. Dat had nu de minste gevolgen. Als hij niet toevallig de beelden op televisie gezien had dan wist hij nog steeds niet wat er gebeurd was en had hij er niet over gepiekerd om erover te gaan praten.

‘Wat ben je stil. Weet je zeker dat het weer goed met je gaat?’

‘Laten we gaan. Ik heb het gehad. Het zal niet de eerste keer zijn dat de vermoeidheid er tijdens mijn vakantie uitkomt. Ik wil terug naar het hotel als je het niet erg vindt.’

‘Natuurlijk niet, lieverd. Je hebt je bier nog niet eens op, dus zo goed gaat het niet met je.’

‘Het smaakt me niet. Te zoet,’ zei hij deels naar waarheid.

‘Zal ik naar het hotel rijden?’ vroeg ze bezorgd.

‘Dan moet je links rijden. Heb je dat weleens eerder gedaan?’

‘Weet je niet meer dat we in Maleisië op vakantie zijn geweest toen we elkaar net kenden? Jij had je rijbewijs nog niet eens en daarom heb ik heel de tijd gereden. Dat was daar ook links en dat viel best wel mee. Of heb jij daar soms andere herinneringen aan?’

‘Ik kan me nauwelijks nog iets van het land herinneren. Ik had mijn aandacht altijd volledig bij jou.’ Er verscheen een grijns op zijn gezicht bij de herinneringen aan die vakantie.

‘Dat is wel veranderd,’ zei Olivia plagend.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Cooper geschrokken. De alarmbellen begonnen bij hem te rinkelen.

‘Denk je dat ik het niet in de gaten heb als jij naar andere vrouwen kijkt? Ik ben niet blind. Meestal moet ik er zelfs om lachen, dus maak je geen zorgen. Maar ik ga dus rijden. Dat lijkt me erg leuk in die Jeep. Jammer dat we al zo dicht bij het hotel zijn.’

Cooper reageerde opgelucht en gaf haar de sleutels. Een kwartier later waren ze bij hun hotel.

De derde nacht sliep hij weer slecht. Terwijl Cooper lange tijd klaarwakker op zijn rug lag te malen, sliep Olivia als een marmot. Heel af en toe dutte hij een paar minuten in om daarna weer razendsnel wakker te schrikken. Dat ging de hele nacht zo door.

Ondanks dat hij nauwelijks geslapen had was hij blij dat hij kon opstaan om een krant te gaan kopen. Bij de V.I. Daily News stond het misdrijf prominent vermeld op de voorpagina. Hij rekende de krant af en wandelde al lezend naar de lobby waar hij in een bank ging zitten. Zijn dag begon slecht. In het artikel stond dat de politie na de uitzending verschillende tips had gekregen. Eentje die in het oog sprong was de tip van iemand die gezien had dat een man met een gele Jeep Wrangler met hoge snelheid bij Oppenheimer Beach was weggereden rond het tijdstip van de moord. Deze tip was anoniem gedaan, maar werd zeer serieus genomen.

*Die tip moest van de moordenaar zijn! Die vuile schoft probeerde de moorden in zijn schoenen te schuiven.*

De politie bevestigde dat de verse bandensporen, die bij de ingang van het strand waren aangetroffen, van een Jeep Wrangler konden zijn. Hij had alle schijn tegen zich en met deze informatie zou het net zich snel gaan sluiten. Zoveel gele Jeep Wranglers konden er op het eiland niet zijn. Het was niet moeilijk om de eigenaren van deze auto’s op te sporen. Alle autoverhuurbedrijven zouden maar wat graag hun medewerking verlenen als ze op die manier een bijdrage konden leveren aan de opsporing van de dader.

Een moment overwoog Cooper om zelf een anonieme tip te geven. Maar om alleen te melden dat hij een in het zwartgeklede man met

een bijl bij Oppenheimer Beach gezien had, sloeg helemaal nergens op. Toch moest hij iets gaan doen. Dit ging anders vreselijk fout. Het zou niet lang duren voordat de politie bij hem op de stoep stond. De gedachte dat ze hem zouden vragen om aan een DNA-test mee te doen liet hem huiveren.

Hij las het artikel verder door. Het mannelijke slachtoffer, Nelson Deaver, bleek cynisch genoeg in de jaren '60 en '70 een tijd voor de familie Oppenheimer in huis gewerkt te hebben en was al jaren gepensioneerd. Over Jane leerde hij dat ze vrijgezel was, sinds een klein jaar bij een hotel werkte en dat ze geen familie had op St. John. Ze kwam oorspronkelijk uit een kleine plaats in Florida.

Het was allemaal informatie waar hij niets mee kon. De naam Oppenheimer kwam hem bekend voor. Hij wist zeker dat hij die naam eerder had gehoord, maar kon hem niet plaatsen. En al kon hij hem wel plaatsen, wat schoot hij daar dan mee op? Cooper voelde er verdomd weinig voor om zelf naar de politie te stappen. Hoe kon hij zijn onschuld bewijzen? Waarschijnlijk zouden er ook nog haren van hem op het badlaken gevonden zijn. Hij had een gele Jeep en had geen alibi voor die middag. Sterker nog, hij was zo ongeveer op de plaats van de misdaad zelf geweest. Zijn situatie was hopeloos. Dit kon hij niet alleen oplossen. Hij pakte zijn mobieltje en begon te bellen.

## **The World - Ergens voor de kust van St. Barths**

‘Het is dus waar,’ zei Harry Capshaw hardop tegen zichzelf. Met een triomfantelijke lach klapte hij de map met documenten dicht en liet hem op zijn schoot rusten. Het Boek der Dageraad bestond! In gedachten verzonken staarde hij naar de titelloze kaft terwijl hij er onrustig met zijn vingers op tikte. Hij haalde diep adem en zuchtte. Een vale glimlach tekende zich af op zijn gezicht. Hij wist nu, na al die jaren met alleen maar vraagtekens, eindelijk wat hij al zolang wilde weten. Maar nu hij het wist werd hij er nerveus van. Dit was buitengewoon explosief materiaal.

De 79-jarige Capshaw had niet meer verwacht dat het Boek der Dageraad nog tijdens zijn leven gevonden zouden worden. Het was zelfs lange tijd onzeker geweest of het boek een mythe was of dat het werkelijk bestond. Na een paar minuten opende hij de map nogmaals en bestudeerde de 23 scans alsof hij nog niet wilde geloven wat hij zojuist gezien had. Omdat het kopieën waren was het moeilijk om de authenticiteit vast te stellen. Met het oog op de inhoud moesten ze wel echt zijn. Dit kon geen mens verzonnen hebben. De originele documenten had Wahid en die zou hij spoedig van hem ontvangen. De man leverde goed werk.

Capshaw stopte de papieren terug in de map en stond op uit zijn Louis XV-stoel. Hij legde de map op de bijbehorende tafel en liep naar het raam. Hij tuurde naar buiten.

The World, met een lengte van 196 meter het grootste door individuele eigenaren gedeelde privéjacht ter wereld, voer langs St. Barths in het noorden van de Caribische Zee. Hij zag de contouren van de Morne Vitet aan zich voorbijtrekken; de hoogste berg op het kleine eiland. Het was negen uur ’s avonds. De bijna onbewolkte hemel was bezaaid met sterren. De lichtjes op St. Barths pasten op een sprookjesachtige manier perfect in dit decor. Capshaw genoot en voelde zich voor het eerst sinds jaren gelukkig.



Het grootste gedeelte van het jaar verbleef hij op het jacht. Hij kende de meeste eigenaren die hij uit gemak allemaal zijn burens noemde. Met sommigen kon hij het erg goed vinden. Zo kon hij bijzonder goed opschieten met de Marquis de Vaumale, een markante Fransman van midden 60, die graag pochte over zijn adellijke achtergrond. Capshaw mocht graag een goed glas wijn met hem drinken en ondertussen sterke verhalen uitwisselen. Ook zocht Capshaw graag het gezelschap op van Julia Masterson, een gepensioneerde actrice, die in haar jonge jaren haar sporen had verdiend op Broadway. Ze zag er fantastisch goed uit voor haar leeftijd. Vandaag waren de Marquis de Vaumale en Julia Masterson niet aan boord. Dat was het nadeel van het leven op The World. Het was een komen en gaan van de bewoners die er meestal maar enkele maanden per jaar vertoefden.

Een ander met wie Capshaw veel contact had was de 58-jarige Duitser Rolf Schmidt. Tot zijn blijdschap was hij vandaag wel aan boord. Hij had meer dan anders behoefte aan gezelschap. Schmidt was ondanks zijn bescheiden lengte van 1,75 toch een imposante man. Hij was charismatisch en had een goed verzorgd voorkomen. Hij had een dikke bos donkerblond haar, was zoals altijd gladgeschoren en gestoken in een strak maatkostuum. Zijn ogen waren opvallend blauw en hypnotiserend.

Ondanks het leeftijdsverschil konden ze het snel goed met elkaar vinden. Ze hadden elkaar voor het eerst ontmoet bij Quantum, een van de bars aan boord van The World. Daar had hij nu ook weer met hem afgesproken. Schmidt werd meestal begeleid door zijn persoonlijke assistente Kristine, zoals hij haar voorgesteld had. Ze zag er niet alleen uit als een dame, ze gedroeg zich ook als een dame. Capshaw moest toegeven dat hij gecharmeerd was van deze brunette.

Ze had halflang donkerbruin haar dat haar scherpe kaaklijnen maskeerde waardoor haar gezicht ovaal leek. Daarbij had ze hazelnootkleurige ogen, een klassieke neus en een gemiddelde mond. Ze was ongeveer 1,80 lang en slank.

Capshaw vroeg Schmidt bij de eerste gelegenheid die zich voordeed nieuwsgierig of Kristine soms een dure callgirl was. Schmidt moest daar hartelijk om lachen en wuifde die vraag weg. 'Ach welnee! We hebben een zuiver zakelijke relatie en Kristine doet haar werk zeer professioneel,' antwoordde hij met een uitgestreken gezicht. Meteen

daarna nam hij een nipje van zijn cognac. Capshaw vermoedde dat haar professionele taken erg ruim gedefinieerd waren en grinnikte. Het feit dat Schmidt een 2-slaapkamer appartement had kon hem ook niet op andere gedachten brengen. Hij dacht er het zijne van.

Capshaw betrad de entree van Quantum en keek in de rondte. Het was gezellig druk. Hij zag Schmidt en Kristine nog niet en wilde net aan de lange gebogen bar gaan zitten toen ze al arriveerden. Er was een zitje vrij in een hoek en ze lieten zich wegzakken tussen de overdadige hoeveelheid kussens van de crèmekleurige fauteuils. Capshaw bestelde een fles Pouilly-Fumé van een respectabel jaar.

‘Zet deze op mijn rekening,’ zei hij uitgelaten tegen de ober. ‘Ik heb iets te vieren.’

Alleen iemand die Schmidt door en door kende zou gezien hebben dat zijn ogen even schitterden en dat hij een glimlach onderdrukte. Capshaw kon al een tijd niet meer zo goed tegen alcohol als vroeger. Hoe meer wijn hij in zijn body kreeg, des te meer body scheen die wijn in zijn ogen te bezitten. Al na twee glazen werd hij loslippig en vertelde hij alles wat iemand maar van hem te weten wilde komen. Hij had een bewogen leven achter de rug en had daardoor veel te vertellen. Schmidt luisterde altijd goed. Hij wist dat de verhalen van Capshaw meestal met een korreltje zout genomen moesten worden, maar dat ze in essentie op waarheid berustten.

Van al zijn verhalen was er eentje dat eruit sprong en Schmidt mateloos intrigeerde. Het ging over het bestaan van documenten waar Capshaw al heel lang naar op zoek was. Het waren enkele pagina’s uit het Boek der Dageraad. Hij wist daarom precies waarom Capshaw vandaag wilde trakteren. Het was hem gelukt. Hij had ze gevonden. Nu was Schmidt aan zet.

Nadat de fles wijn leeg was stond Capshaw erop om Schmidt en Kristine bij restaurant Portraits te onthalen op een feestelijk diner. Hier stond haute cuisine op de kaart. Ze maakten een keuze en lieten zich door de sommelier adviseren voor een wijn die het beste bij hun gerechten aansloot. Het werd een Pommard.

Hoewel Capshaw al bij Quantum had verteld wat de reden was dat hij hen wilde fêteren, waren ze er niet dieper op ingegaan. Schmidt wachtte daarmee tot ze aan het hoofdgerecht begonnen waren en de inhoud van de fles Pommard intussen aardig geslonken was.

‘Hoe heb je die documenten uiteindelijk gevonden?’ vroeg Schmidt tussen neus en lippen door terwijl hij een stukje van zijn lamscarré afsneed.

‘Weet je Rolf, dat viel nog niet mee. Ik heb heel lang gezocht naar een detectivebureau die deze opdracht aan wilde nemen. Het contact liep meestal stuk omdat ze mijn verhaal te onwaarschijnlijk vonden. Geld speelde voor mij geen rol, maar hun reputatie stond op het spel en men wilde geen tijd verdoen aan de hersenspinsels van een oude gek.’ Capshaw moest even lachen om zijn eigen woorden. ‘Omdat ik telkens tegen een gesloten deur aanliep ben ik uiteindelijk gaan zoeken in een ander circuit, als je begrijpt wat ik bedoel.’

Schmidt knikte. ‘Ja, dat is duidelijk. Ga verder...’

‘Een bekende van me zei dat hij iemand wist die me waarschijnlijk wel zou kunnen helpen. Als ik het goed vond zou hij contact met me laten opnemen. Uiteraard vond ik dat goed. Ik was allang blij als iemand me serieus nam. Deze persoon belde mij een dag later al en vertelde dat hij een privédetective was. Ik heb hem uitgelegd wat ik ongeveer zocht en hij heeft mijn opdracht zonder aarzeling aangenomen. Ik meende tijdens onze gesprekken zelfs te bespeuren dat hij er enthousiast over was. Maar daar kan ik me in vergissen. Met mijn aanwijzingen is hij naar St. John vertrokken en daar heeft hij de klus snel kunnen klaren. Vandaag kreeg ik de documenten van hem gemaild. De originele pagina’s van het Boek der Dageraad komt hij brengen als we aangemeerd zijn in Barbados.’

‘Dat is fantastisch. Je hebt er zo lang naar gezocht. Je weet toch wel heel zeker dat ze authentiek zijn, Harry?’ Schmidt keek er bedenkelijk bij.

‘Nee, natuurlijk niet. Ik heb alleen scans tot mijn beschikking en daarom is het op dit moment moeilijk in te schatten of ze echt zijn. Maar uitgaande van wat ik gezien heb lijkt het er wel op. Zoiets is niet eenvoudig te vervalsen.’

‘Ik zou ze graag willen zien als dat mag. Je hebt me ontzettend nieuwsgierig gemaakt.’

‘Je bent een goede vriend, Rolf, maar dat kan ik helaas niet doen. Eerst wil ik honderd procent zekerheid hebben. Zodra ik de originele pagina’s heb laat ik ze onderzoeken op echtheid en laat ik ze vertalen. Als het klopt wat ik denk zal de wereld op zijn kop staan. Je mag

ze dan als een van de eersten zien. Dat kan ik je wel beloven. Daarna ga ik er een mediacircus van maken. Die scoop wil iedereen hebben.’ ‘Jammer, maar wel begrijpelijk. Na alles wat je me al verteld hebt zie ik de koppen al in de krant staan. “Geheim van Oppenheimer onthuld”, “Oppenheimer, genie of oplichter?”, “Oppergod Oppenheimer” Je kan het zo gek niet verzinnen of ze zullen het in de kranten plaatsen. De impact van dat nieuws zal enorm zijn.’

‘De gevolgen zijn haast niet te overzien. Ik ben me zeer bewust van mijn verantwoordelijkheid. Toch vind ik het in het algemeen belang dat het naar buiten gebracht moet worden. Oppenheimer heeft de wereld lang genoeg in het ongewisse gelaten. Het is tijd dat daar verandering in komt. Iedereen mag weten dat hij al zijn leven lang voor de gek gehouden wordt.’

Schmidt knikte stilzwijgend om te laten blijken dat hij zijn standpunt kon begrijpen. Als geen ander begreep hij dat het bestaan van het Boek der Dageraad grote invloed op de maatschappij had. Hij kwam niet meer op het onderwerp terug.

Na het dessert bestelde Capshaw nog een espresso met een De Luze XO Fine Champagne Cognac als digestief om de avond perfect af te ronden. Schmidt kon zich vinden in zijn keuze en bestelde hetzelfde. Kristine wilde niets meer. Ze vond dat ze genoeg gedronken had. Capshaw verontschuldigde zich en stond op voor een sanitaire pauze. De wijn begon op zijn blaas te werken. Toen hij terugkwam stonden de cognac en de espresso al op tafel. Hij omvatte het glas met twee handen om hem op de juiste temperatuur te houden en draaide het amberkleurige vocht in de rondte. Aansluitend boog hij zijn hoofd voorover en stak zijn neus in het glas om het zoete aroma van de cognac op te snuiven.

‘Wat een goddelijk drankje is dit toch.’

Schmidt beaamde dat. Na een klein half uur hadden ze het op en nam Capshaw afscheid van Schmidt en Kristine. Hij was moe, voelde zich een beetje misselijk en wilde graag terug naar zijn appartement.

*Het valt niet lekker vandaag.*

Hij kon niet voorkomen dat hij moest boeren.

Voor hij naar bed ging keek hij nog een keer naar de documenten. Dat deed hij vluchtig, want hij werd steeds misselijker. Terwijl hij ze bekeek brak het zweet hem uit en kreeg hij het ondraaglijk koud. Over zijn hele lichaam vormden zich zweetdruppels. Alle kleur trok

weg uit zijn gezicht en hij had het gevoel dat hij ging flauwvallen. Een intense angst nam bezit van hem. Hij legde de papieren op zijn nachtkastje en strompelde met zijn hand op zijn maag naar de badkamer. Hij was ineens hondsberoerd.

*Wat had hij verkeerd gegeten?*

Hij kon de braakneigingen nauwelijks onderdrukken. Nog net op tijd kon hij de deksel van het toilet optillen en door zijn knieën zakken om uit zijn tenen over te geven. Het luchtte niet op. Tot zijn ontsteltnis zat er volop bloed bij zijn braaksel. Direct werd hij getroffen door een volgende golf van misselijkheid en moest hij nogmaals braken. Hij voelde hoe zijn maag zich vernauwde en zich verwijdde. Met pijnlijke schokken die maar niet op leken te houden kwam er nog meer bloed uit zijn maag. Hij vreesde voor een maagbloeding en had dringend hulp nodig.

Op dat moment voelde hij ook hoe zijn darmen heftig begonnen te rommelen. Felle steken trokken door zijn onderbuik en pijnigden hem. Nog half brakend, waardoor hij zichzelf bevulde, trok hij zijn broek snel naar beneden en creperend ging hij op de toiletpot zitten. Hij werd overvallen door een ernstige vorm van diarree die er met kracht uitspoot. Dit was niet normaal. Hij keek tussen zijn benen door en zag dat ook zijn ontlasting bloederig was.

Hij hapte naar adem en kreeg het benauwd. Er moest snel een dokter bij hem komen. Met zijn broek nog naar beneden liet hij zich voorovervallen. Het kastje met de knop om een arts aan boord te alarmeren lag naast de documenten op zijn nachtkastje. Op een mensonterende manier kroop hij de badkamer uit. Net over de drempel leek het alsof iemand plotseling met veel geweld een dolk in zijn borst stak. Voor hij kon beseffen dat hij getroffen was door een hartstilstand lag hij roerloos op de vloer en werd hij meegevoerd naar een plaats van totale duisternis.